

Prædiken til 12. søndag efter Trinitatis

Mark. 7, 31-37

Man kan sige, at en sådan fortælling godt kan sætte os i et vist dilemma i forholdet mellem Jesu tid og vores tid. På Jesu tid tog man hans undere som tegn på hans troværdighed, og folk udbrød begejstret: "Han har gjort alle ting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale". Men i vores tid er vi mere tilbøjelige til at anse Jesu undere, ja, ethvert mirakel som noget, der påkalder sig skepsis, det bliver en skrøne, vi ikke kan tilkende nogen synderlig troværdighed. På Jesu tid var hans undere medvirkende til, at hans tilhængere hyldede ham som deres frelser, og for hans modstandere blev de anledning til at tage skridt til at få ham slået ihjel. Men i vores tid bliver Jesu undere til et dokumentationskrav. Han må kunne gøre det samme hos os, hvis han skal kunne overbevise os.

På Jesu tid var Gud centrum i verdensbilledet, og mennesket "genstand" for Gud, som man måtte underlægge sig. Men hos os er vi selv i centrum af vores verden, og Gud er blevet "genstand" for os, som vi kan afvise eller tilslutte os. Vi vægter vores egne forklaringer højest, og sådan et uforklarligt under som det her passer dårligt ind i en verdensopfattelse, hvor alt skal kunne for-

klares.

Hvad skal vi så gøre? Af os selv har vi tre muligheder: 1. Vi kan forblive i dilemmaet, men det er aldrig særlig rart. Vi vil jo gerne have en løsning på tingene. 2. Vi kan være autistiske og holde os til vores eget alene, lade underet være en skrøne, og så gå hjem og tage os noget fornuftigere til. 3. Vi kan være fundamentalistiske, holde os til Jesu tid alene og fastholde, at alting er, som det står, så må vores tid må tilpasse sig fortiden. Det er vores tre muligheder.

Men der er også en fjerde mulighed, og den vil jeg anse for at være Jesu tilgang til tingene, sådan som han altid tilbyder en anden udgang end vores egen. Vi hører, at han selv var skeptisk overfor datidens underbegejstring og "forbød folk at sige det til nogen; men jo mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det". Sådan møder vi faktisk overalt i evangeliet Jesu afvisning af at skulle tilkendes troværdighed for hans underes skyld. Han stillede sig jo ikke op og spurgte: "Hvor kan jeg gøre et under, som gør indtryk?" Nej, han kom mennesker i møde med det, de hver for sig havde brug det til deres liv (som den døvstumme her) - et menneske, der møder et medmenneske, lydhør, kon-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kret, med fingre og spyt, som man brugte til helbredelse dengang, ligesom vi i dag bruger kirurgi og medicin. Han mødte mennesker under de givne forhold, for deri at åbenbare noget andet end deres eget. Jesus er hverken overmagt eller almagt, hverken lykkespreder eller opfylder af alle vores ønsker, han vil ikke overbevise eller tage ansvaret fra nogen. Han vil møde mennesker og være til stede, så der bliver liv og mulighed, på én gang, som det hører sig til, dér hvor vi nu lever, ligesom for den døvstumme, og samtidig uafhængigt af de begrænsninger, vi ellers lever under.

Sådan åbenbarer han Gud til hver en tid. En Gud, som er der for mennesker under det givne livs forhold, uanset om vi vil være forbeholdne med alle vores forklaringer, eller blot tage imod livet, som det kommer; en Gud, der kommer det syge menneske i møde, også selvom han ikke bliver rask, og lader den sørgende finde trøst, også selvom han ikke får det tabte tilbage; en Gud, der vil oprejse den uretfærdigt behandlede og give ham selvfølelsen igen, også selvom verden er uretfærdig og menneskene onde mod hinanden, som vi igen bliver mindet om her 11. september. En Gud, der tager den døende til sig, så han kan få fred til at dø uden angst, fordi livet stadig er der for ham. Sådan en tidløs Gud er det, vi møder i Jesu undere. Det er for sådan at åbenbare Gud for alle, at Jesus går et menneskes vej gennem livet, fra fødsel til død, fra glæde til smerte, fra lykke til lidelse, selv ned i den dybeste kval og helvede. Gud kan ikke være for sig selv, og heller ikke lade mennesker være for sig selv, om de er nok så gudsfor-

ladte, han må inddrage os, have os med i livet på ny.

Dét er den nye forudsætning for livet, Jesus sætter ind i vores liv, hvor enhver, troende såvel som vantro, kan erfare at få mere liv givet end alle gældende vilkår, mere end vi selv kan skabe eller ødelægge. Livets lidelser er under den forudsætning ikke kun en ødelæggende trussel mod os, som vi helst skal undgå og ikke tør gå igennem; vi kan derimod få lov at erfare, at Gud også i lidelsen har lagt en kim, som livet kan gro ud af på ny. Der er altid mere at tro på og række ud efter, hvor langt vi end kommer ud.

Under den forudsætning bliver alle vores erfaringer af, hvad der bærer livet: Glæde, kærlighed, sandhed, fred, barmhjertighed, det bliver dén virkelighed, der består, når alt andet går til under livets strenge vilkår, fordi dét er Guds virkelighed. Uanset hvor døve, stumme, blinde, syge, elendige, i bogstavelig eller overført betydning vi er; eller om vi er lydhøre, begejstrede, klartseende, åbne overfor den virkelighed - det ændrer ikke ved, at Gud alligevel er der for at møde os med sit nærvær og sin opfyldelse, lige så konkret, naturligt og nødvendigt som vandet i dåben. Man kan sige: Som en kilde fra Paradis i det liv, vi må leve.

At leve under den forudsætning, dét er at tro. Og tro er ikke en overbevisning om noget bestemt. Tro er tillid til nogen, der vil os noget bestemt. Det ser ud til, at det lille barn umiddelbart netop lever sit liv under den forudsætning, som bliver gjort gældende ved dåben, sådan som han uden videre tror på jer forældre, at I vil give ham livet. Derfor er det godt at ”modtage dét Guds

rige som et lille barn”, som Jesus sagde ved dåben. Jo mindre vi selv vil fylde i forhold til Gud, jo mere klart og entydigt kan den store forudsætning stå for os, man kan sige: Som det under, det er, hvis Gud virkelig sådan er med mig. Under Guds forudsætning kan vi være fri fra at skulle lykkes og mislykkes, og i stedet kunne svare til det liv, der er hver vores, og acceptere hans opfyldelse af det; fri for at skulle være min egen årsag og dommer, den, der skal kunne forklare og stå regnskab for alt.

Det troværdige ved Jesu forkyndelse er, at troen på Gud hverken er en barnlig lykkestilstand eller det helt ekstraordinære og overbevisende, men en erfaring af Guds nærvær og forudsætning for vores liv, de øjeblikke af fred og glæde, hvor vi lader Gud være der for os og give os dét liv og den opfyldelse, vi aldrig ville kunne opnå af os selv. Når det lyder, at ”du skal elske Herren, din Gud, og din næste som dig selv” – så ligger der også i det, at den, jeg elsker, lader jeg indgå i mit liv ved, at jeg indgår i samspil med den elskede om livet, så vi sammen kan opfylde det. Netop sådan et samspil med Gud møder vi i Jesu undere.

Bent Arendt

Sct. Johannes Kirke, Aarhus

Salmer:

736, 29, 295, 443, 348, 731